

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΪΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλντ, ευρισκόμενος επί κεφαλῆς ἀτάκτων στό Μεξικό, τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ Ἀμερικὴ ἐμάχητο γιὰ τὴν καταλῆσιν καὶ ὑπεράσπιν τὴν χώραν αὐτήν, βλέπει μίαν ἑξάν ὄπισθο Μεξικανὴν νέαν ἐπὶ τερνῷ ἔπιπτος ἀπ' τὸ χωριὸν τοῦ καταυλισμοῦ του καὶ νὰ φεύγῃ κατὰ κράν πρὸς τὴν πεδιάδα, παρά τίς κραυγὰς καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν φρουρῶν. Ὁ λοχαγὸς ὑποψιάζεται ὅτι πρόκειται περὶ κατασκοπὴν καὶ τὸν καταλαμβάνει ἔπιπτος. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λυσσοδαιῶς κοιμηθῆναι, ἐπειδὴ ὁ μυστηριώδης νέος δὲν σταματᾷ, ἀναγκάζεται νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τ' ἄλογόν του. Ἐτοίμω ὄπισθος ἵππεδς πέφτει στὰ χεῖρα του, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ νέου, ἀλλὰ περὶ μίαν νεωρότατης καὶ ὀρασιότατης νέας, μίαν γοητευτικῆς καὶ τολμηρῆς ἀειζώνους !....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Νὰ μοὺ ἱσοχηθῆτε — σὰς ζητῶ συνγνώμην γιὰ τὴ λέξι — ὅτι δὲν εἰσάτε κατὰ σκοποῦ.

Ἡ νέα ἄρχισε νὰ γελάῃ, μ' ὅλη τῆς τὴν καρδίαν.

—Κατὰ σκοποῦ ἐγὼ !, Ἐγὼ κατὰ σκοποῦ !, φώναξε. Ὁ ἄστυν εἰσατε βέβαια, κἀνὸς λοχαγέ.

—Τότε, σενορίτα, γιατί δὲν θελήσατε νὰ σταθῆτε ὅταν σὰς ἐφώνησε ἡ μου; Γιατί ἐκθέσατε τὴ ζωὴν σὰς σὲ κίνδυνον;

—Καρύματα !, Γιατί μοῦ τοὺς Τεξανούς στρατιώτες σὰς, λοχαγέ. Καὶ γιατί ἐνόμισα πὸς κανένα ἀπ' τ' ἄλογά σὰς δὲν θὰ μπορούσε νὰ φτάσῃ τὸ δεῶ μου...

—Γι' αὐτὸ μονάχα, σενορίτα, ἐκθέσατε τὴ ζωὴν σὰς σὲ κίνδυνον; Τέλος, δὲν σὰς κρατῶ. Εἰτε κατὰ σκοποῦ, εἰτε ὄχι, εἰσατε ἐλευθερὴν νὰ φέγετε.

—Εὐχαριστῶ, σενορί !, Κι' ἐπειδὴ μοὺ φροθῆρατε σὰν ἱππότης, γιὰ νὰ σὰς καθησυχάσω, νὰ διαβάστε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο...

Καὶ συγχρόνως ἡ νέα ἔβγαλε καὶ μοὺ ἔδωκε μίαν διαταγὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου μας, διὰ τῆς ὁποίας διατάσσονται ὅσοι οἱ ἐπὶ κεφαλῆς σημειώσαν ἀξιοματιζοῦ νὰ μὴν ἐνοχλήσων καὶ νὰ σεβασθῶν τὴν δόνα Ἴζολίνα δὲ Βάρφας.

Μάλιστα διαβάσατε τὴ διαταγὴν αὐτήν, εἰσενα ἐμβρόντητος.

—Σενορίτα, εἰλα, ἀπορῶ πὸς, ἀφοῦ εἶχατε μίαν τέτοια διαταγὴν ἐάνω σὰς, δὲν θελήσατε νὰ σταθῆτε ὅταν σὰς ἐφώνησε ὁ φρουρός;

Ἡ νέα κοίτησε τὸ ὄραϊόν τῆς κεφαλῆς καὶ μοὺ ἀπάντησε :

—Δὲν ἤξερα, λοχαγέ, μὲ τί εἶδος ἀνθρώπου εἶχα νὰ κἀνω. Φοροῦν τόσο παρδαλὲς στολὲς οἱ ἀτακτοί σὰς. Φοδῶνθα μὴπως ἔτρεσα ἐπάνω σὲ κανένα σῶμα Μεξικανῶν πατριωτῶν. Ἄν ἔδειξα ο' αὐτοὺς μίαν τέτοια διαταγὴν, θὰ μὲ τοιφεύζαν σὰν σκαλι καὶ μ' ὄλο τοὺς τὸ δίκιο. Τί σχέσεις μπορεῖ νὰχῆ μὲ Μεξικανή, μὲ τοὺς Ἀμερικανούς κατακτητὰς;

Τὰ λόγια τῆς νέας ἦσαν πολὺ λογιὰ.

Ἄνθρωπε φαίνεται σὲ ζαμμὰ εἴποση οἰκογένεια Μεξικανῶν, αὐτὸ ἐκείνου πὸν προτιμοῦσαν τὴν ἀμερικανικὴν κατοχὴν τῆς πατρίδος των, αὐτὸ τῆς καθημερινῆς ταραχῆς καὶ ἐπαναστάσεως τῶν σιπιταριωτῶν τους. Ἄν τῆς εἴβρισαν σνεπὸς οἱ Μεξικανοὶ πατριώτες ἕνα τέτοιο ἔπιπτο χαρτὶ ἐάνω τῆς, θὰ τὴν κοιμάταζαν χωρὶς οἴκτου...

Ἐνῶ ἔκανα τίς σκέψεις αὐτές, ἡ δόνα Ἴζολίνα εἶχε σκῆφει πάλι κοντὰ στὸ νεκρὸ ἄλογό τῆς, εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ κεφάλι του καὶ τὸ φιλοῦσε, κἀφροθῶντας μὲ βαθεῖα λύπη :

—Δόνα !, Λοίτα μου !, Τί θὰ γίνω χωρὶς ἐσένα !, Ἦσαν ἡ ἀχώριστη σύντροφός μου... Μὲ εἶχε σώσει ἀπὸ τόσους κινδύνους !, Ἐνῶ τώρα...

Τὰ λόγια τῆς νέας μοὺ σπάρταζαν τὴν

καρδίαν. Κι' ἀπάνω στὴ συγκίνησί μου τὴ μεγάλη, τῆς εἶπα :

—Σενορίτα, φτάνει περὶ !, Τὰ λόγια σὰς μοὺ παραύξων τὴν καρδίαν. Σὰς ζητῶ, χίλιες φορὲς συνγνώμην, γιὰ τὸ κακὸ πὸν σὰς ἔκαμα. Κι' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ εὐλιανῶς νὰ σὰς παρηγορήσω, ἰδοὺ... Δεχθῆτε τὸ δεῶ μου ἄλογο, ἀντὶ τῆς Λοίτας σὰς. Εἶνε γενναῖο κ' ἔστιντο ζῶων...

Ἐλεγα τὰ λόγια αὐτὰ κ' ἔτρομεν ἡ καρδίαν μου. Θὰ δεχόταν ἄραγε ἡ δόνα Ἴζολίνα τὸ Μόρο μου; Θὰ τὸν ἔκανα γιὰ πάντα;

Ἡ νέα μὲ κῆταξε προσεκτικῶς καὶ μοὺ ἀπάντησε :

—Μοὺ χαρῆτε τ' ἄλογό σὰς, λοχαγέ;

—Μάλιστα, σενορίτα.

—Σὰς εὐχαριστῶ ! Φαίνεται λεπρὸ ζῶον. Μοὺ ἐπιτρέπετε νὰ τὸ δοκιμάσω;

—Πολὺ εὐχαριστὸς, σενορίτα.

Ἡ δόνα Ἴζολίνα πῆδησε πάνω στὸ Μόρο, ἔλαφρά, σὰν νὰχε φτερά κ' ἄρχισε νὰ κατὰσπιν στὴν πεδιάδα τρελλά, φρονησιαμένα.

Ἐθαύμαζε τὴν ἱππετικὴν τῆς δευρότητα.

Πηδῶσε κοντὰ καὶ φράχτες καὶ εἰς μίαν στιγμὴν πὸν βοήθησε πρὸς ο' ἕναν ἐξαιρωμένον ταύρο, τοῦφριξε τὴ θηλειάν τῆς, τὸν ἔπασσε ἀπ' τὰ κέρατα καὶ τὸν κῆλασε κάτω. Ἐβγαλε ὕστερα τὴ θηλειάν ἀπ' τὰ κέρατα τοῦ ἐξαιρωμένου ζῴου κ' ἀποφειγόντας μὲ ὑπερβολὴν ἔλιγμοις τίς ἐπιθεσε του, ξαναγύρισε κοντὰ μου.

—Ἐξάρητο ζῶο, λοχαγέ ! μοὺ φώναξε, πῆδωντας στὴ γῆ. Μονάχα αὐτὸ θὰ μπορούσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴ Λοίταν μου. Ἀλλά...

—Ἀλλά, σενορίτα;

—Ἀλλά δὲν τὸ δέχομαι.

—Γιατί, σενορίτα;

—Καρύματα ! Γιατί δὲν θέλω νὰ σὰς στήσω ἕνα συντρόφον τόσο πιστόν καὶ γενναῖον. Τὸ ἄλογο καὶ ἡ ἐρομένη, λοχαγέ—καὶ τὸ ξέρετε καλὰ αὐτὸ — οὔτε δανειζονται, οὔτε γαστῶνται... Πάντως, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἀποχαιροτήσω.

—Φεύγετε, σενορίτα; Δὲν θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ σπίτι σὰς;

—Εὐχαριστῶ, λοχαγέ. Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε μακρὸν. Νά, ἐκεῖ κάτω βοίσκετα...

Καὶ μοὺ ἔδειξε μίαν ὄραϊαν ἀθιένδα (ἀγγουρία), στὸ βάθος τῆς πεδιάδος, προσθέτοντας αὐτὰ τὰ λόγια :

—Δὲν πρόκει νὰ μὰς δοῦν μαζὺ, λοχαγέ. Σεῖς εἰσατε ἕνας ἐχθρὸς γιὰ τοὺς Μεξικανούς. Θὰ μ' ἐκθέτατε διαροετικῶς. Ὑπάρχων πιστὸν γῆφον κατὰ σκοποῦ τῶν σιπιταριωτῶν μου Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνου πὸν θὰ φροθῆθῶν ὡς φίλον τῶν Ἀμερικανῶν !.

Ἀέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ δόνα Ἴζολίνα κῆταξε βλοπτα γῆφου τῆς.

Ἐβγαλα τὴν εἶλα νὰ κλωμαῖη πάλι κ' εἶνε ἀπεφροθῆμα τῶφριου ἔφραγε ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς :

—Ἄ !, !.

—Τί εἶνε; ρῶτησα ἀνήσυχος, ἀφροθῶντας τὸ χεῖρ στὸ πιστόλι μου.

—Παναγία μου !, Ὁ Ἴχοῦρα !.

Ὁ Ἴχοῦρα; Ἦταν ἡ δευτέρου φορὰ πὸν ἀκουγῶ τὸ ὄνομα αὐτὸ. Ποῖος ἦταν λοιπὸν ὁ σατανὰς ἀπὸς πὸν τῶφριος τόσο τὴν ὄραϊαν Μεξικανή;

Κῆταξε πρὸς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος καὶ εἶλα ἕναν ἄνθρωπον νὰ κατεβαίη πρὸς τὸ μέ-

Ἴζολίνα

ρος μας, απ' το μικρό λόφο, στὸν ὅποιο βρισκόταν ἡ ἀθιένδα τοῦ πατέρα τῆς Ἰζολίνας.

- Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποίηχεται, σενοφρίτα; φώτιστα.
- Ὁ Ἰχοῦρρα, λοχαγέ, φύγετε!..
- Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Ἰχοῦρρα;
- Εἶνε ἐξάδελφός μου, ἀλλὰ μὴ μὲ φωτίζετε τίποτε περισσότερο...

Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φύγετε, φύγετε, σὺς βλατεῖο... Ἦταν τόση ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγωνία τῆς ὁραίας κόρης, ὥστε δὲν φέλιχα νὰ ἐπιμείνω περισσότερο. Τὴν χαρῆτησα, πῆδησα στ' ἄλογό μου κα' ἄρχισα ν' ἀπομακρύνωμαι, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸ χωριό. Ὁταν ἔρτασα ὄπισθο στὴν ὄψη τοῦ λεβαδιοῦ κα' ἐπρόκειτο νὰ μῆτο σ' ἕνα μέρος σιδερένιο, γύρισα καὶ κῆτταξα πίσω μου.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιο ἡ δόνα Ἰζολίνα εἶχε ἀπακαλέσει μὲ τὸ ἀλλόκοτο ὄνομα Ἰχοῦρρα, κα' ὁ ὅποιος τὴν τρώμαξε τόσο, βρισκόταν τώρα κοντὰ τῆς.

Δὲν ἄκουγα τί τῆς ἔλεγε. Φαίνεται ὅμως πὼς θάχε κάποια ἐξουσία πάνω στὴ γενναία καὶ τοῦληρη κόρη, γιατί τὴ στιγμή αὐτὴ τῆς ἔκανε, ὅπως κατάλαβα, δημηγυριὰς παρατηρήσεις, τίς ὁποῖες ἡ νέα ἄκουγε μὲ σαρμμένο τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντᾷ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν τριάντα ἐτῶν, ἦταν ψηλὸ ἀνάστηματος καὶ εὐφροσὸς καὶ φροσὸς ἐνδιαισίου Μεξικανοῦ εὐγενούς.

Βλέποντάς τον νὰ μιλᾷ ἀτότητα στὴν Ἰζολίνα, σκέφτηκα, γιὰ μὴ ἀκριβῆ, νὰ γυρίσω ἀπότομα πίσω καὶ νὰ ὑπερασπίσω τὴ νέα. Καὶ ἰα τὸ ἔβανα, παρὰ τίς συστάσεις τῆς Ἰζολίνας, ἀν τὴν ἴδια στιγμή, δὲν τὴν ἔβλεπα νὰ κατευθύνεται γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὴν πατρική της ἀθιένδα. Πλάι τῆς ἐβλῆδεν ὁ Ἰχοῦρρα, σαρμωπὸς κα' ἄγχιος...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν εὐφροσε καθόλου. Καὶ ψιφίρισα:

— Θὰ ξαναπανθηθῶμαι, καταραμένε!.. Ἔγνοια σου!..

Σὲ λίγο εἶχα φτάσει στὸ χωριό. Πῆδησα ἀπ' τ' ἄλογό μου καὶ μῆτρεα στὸ κατάλυμά μου, ἀσθαινωμένος τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω μόνος καὶ νὰ βυθισθῶ σ' ὄνειροπολήσεις...

ΙΧΟΥΡΡΑ Ο ΑΙΜΟΣΤΑΓΗΣ

Ἄν καὶ ἦμιον κουρασμένος, δὲν μῆτρεσα ν' ἀναπαυθῶ, δὲν ἀπῆρσα νὰ κλείσω μάτι. Διαρκῶς παρουσιαζόταν μπροστά μου ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάργας.

Ὁμολογῶ — χωρὶς νὰ ντρέπωμαι — ὅτι εἶχα ἐρωτευθῆ τὴν ὄρα καὶ κόρη, μ' ἕναν ἔρωτα κεραυνόβλο, τρελλό, παράφορο...

Κι' ἕνα μόνον ποθοῦσα πλῆον: Νὰ τὴν ξαναδῶ. Ἄλλὰ πῶς;..

Στὴν περιπέφεια ποῦ βρισκόμουν μὲ τὸ σῶμα μου, εἶχα μὲ κηρῆσαι τὸν στρατιωτικὸ νόμο. Μλοροῦσα συνεπῶς νὰ μῆτρεα ἐλεύθερα ὅπου ἤθελα.

Ἀλλὰ δὲν μῆτο φαινόταν καθόλου λογικὸς κα' εὐγενικός, ἐκ μέρους μου, ὁ τρόπος αὐτοῦ, γιὰ νὰ φτάσω κοντὰ στὴν ὁμορφὴ Μεξικανή. Ὁχι, ὄχι... Ἐπρεπε νὰ βρῶ κάποιο ἄλλο μέσον γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω.

Ποῖο ὅμως; Ἐνῶ ἔβανα τίς σκέψεις αὐτές, ἦρθε στὸ νοῦ μου ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἰζολίνας, ὁ τρομερὸς Ἰχοῦρρα. Εἶχα λοιπὸν νὰ κάμω πλῆον καὶ μὲ τὸ τέρας αὐτό. Κι' ὁ Κόκκινος Λίκος πάλιν, ποιὸς ἦταν; Κι' ὁ Ἰχοῦρρα ἦταν ὄραγε, ὅπως κα' ἐγὼ, ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφη του;

Τι μιστήρια, Θεέ μου!..

Καὶ τί βασανιστήρια γιὰ τὴν ἐρωτευμένη μου καρδιά!.. Ἐνῶ ἔβανα τίς σκέψεις αὐτές, βηματίζοντας νευρικὰ πάνω-κάτω, ἄκουσα γοργὸ κάλπασμα ἀλόγου. Κῆτταξα ἔξω καὶ εἶδα νῆαρχεται ἕνας ἄγγελιαφόρος.

Ὁ στρατιώτης αὐτὸς σταμάτησε μπρὸς στὸ κατάλυμά μου καὶ μῆτρεα ἕνα ἔγγραφο. Τὸ ἀνοῖξα ἄμέσως καὶ διάβασα σ' αὐτὸ τὰ ἔξης:

Γενικὸ Στρατηγεῖο — Ἐπεῖθον.

Πρὸς τὸ λοχαγὸ Βάργωφ, Ἐπιπαλάθετε ἄμέσως ἀρκετοὺς ἀπ' τοὺς ἄνδρας σας καὶ μεταβῆτε στὴν ἀθιένδα τοῦ δὸν Ραμὸν δὲ Βάργας. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ πέντε χιλιάδες βῶδια. Διατάξτε νὰ μεταφερθοῦν ἄμέσως στὸ στρατό-

πεδο καὶ νὰ παραδοθοῦν στὴ Γενική Ἐπιμελητεία. Τὸ ἐσώκλειστο σημεῖωμα θὰ σᾶς διαφωτίσῃ γιὰ ἄλ' αὐτὰ.»

Ἐπασησῆς τοῦ Στρατηγοῦ

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, διάβασα γρήγορα-γρήγορα καὶ τὸ ἐσώκλειστο σημεῖωμα. Καὶ νὰ τί περιεῖχε:

«Βρισκονται στὴ διάθεσί σας, στὴν ἀθιένδα μου, πέντε χιλιάδες βῶδιον. Ἀλλὰ δὲν ἀναλαμβάνω τὴν ἐθῶνη τῆς παραδόσεώς των. Εἶν' ἀνάγκη συνεπῶς νὰ προσποιηθῆτε ὅτι τὰ ΑΡΠΑΖΕΤΕ. Δὲν θὰ ἦταν ἐπίσης ἄσικο καὶ τὸ ἔξης: Νὰ σοῦ φερθῆ ὁ ἀξιοματικὸς ποῦ θὰ παραλάβῃ τὰ βῶα ἀπότομα καὶ ἀπειλητικά. Ἔτσι κινένας δὲν θὰ ὑπομνησθῆ τίποτα. Οἱ βουκόλοι μὲν εἶνε στὶς διαταγῆς σας. Ἀλλὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ τοὺς δώσω καμμιὰ ἐπιτολή στὴν περιστασι αὐτῆ. Μ' ἐννοεῖτε ὑποθῆτω.»

Ραμὸν δὲ Βάργας

Ἡ σημεῖωσις αὐτὴ ἀπευθύνετο πρὸς τὸν Γεν. Ἐπιμελητὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Καὶ τὸ πρῶμα ἦταν περὶ σαφές, καθαρό, εὐκολοῦστο. Ὁ πατέρας τῆς Ἰζολίνας ἦταν ἀπ' τοὺς Μεξικανοὺς τοὺς ἐπιστηροῦντας τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀμερικῆς. Ἦταν φίλος μας, ἀλλὰ κρητόταν καὶ προσκοπιεῖτο τὸν ἐγθρό μας, γιατί διαφορετικά, ἀν τὸν ἱπομῆζοντο οἱ Μεξικανὴ πατριώτες, θὰ τὸν ἐσώζονταν ἀλύπητα... Ἦ εὐτύχια, Θεέ μου!..

Τώρα περὶ ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀθιένδα τοῦ δὲ Βάργας, ἦταν ἐλεύθερος. Θὰ πῆγα να ἐκεῖ, πρὸς τὸν ἴδιον καὶ ἐκεῖ τὴν Ἰζολίνα. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνω καιρό.

Ἄντιπομονοῦσα, δὲν ἔβλεπα τὴν ὄρα νὰ ξαναἰσῶ...

Στὸ διάβολο πλῆον κα' ὁ Ἰχοῦρρα κα' ὁ Κόκκινος Λίκος!..

Ἄν τολμοῦσαν νὰ ξερμητίσουν μπροστά μου, θὰ τοὺς τσιφίριζα σὺν σιλοῦσις!..

Διάταξα πένθητα ἀπ' τοὺς ἄνδρας μου νὰ ἐπιμαστοῦν νὰ ν' ἀκολοθησοῦν, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἐπολογαγοῦς Χιλιγγοῦφ καὶ Οὐτίλν.

Ξαναἰσῶμαι ἄμέσως. Καὶ σὲ λίγα λεπτά φτάσαμε μπρὸς τὴν μεγάλη πύλη τῆς αἰθῆς τῆς ἀθιένδας τοῦ δὸν Ραμὸν δὲ Βάργας.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ. Ὁ ἱπολογαγοῦς Οὐτίλν, πῆδησε κάτω ἀπ' τ' ἄλογό του καὶ χτύπησε νὰ μᾶς ἀνοῖξουν.

Καμμιὰ ἀπάντησις. — Ἀνοῖξτε, διάβολε, φωνάζε ἄγχι ὁ Οὐτίλν, ἀνοῖξτε, γιατί ἄλλοις θὰ σπᾶσω τὴν πόρτα!..

Κατόπιν τῆς ἀπειλῆς αὐτῆς, ἀκούστηκα ἀπὸ μέσα μιὰ φοβισμένη γωνίη:

— Ἀμέσως, κύριε, ἀμέσως!

Καὶ συγχρόνως ἀκούσαμε νὰ σῆγουν πίσω ὄσ' τὴν πύλη βαρεῖς ἀμπάρες καὶ χοντρὲς ἀλυσσοῦδες. Κατόπιν ἡ πύλη ἀνοῖξε κα' ἕνας μεσόκοπος θυρωρὸς παρουσιάστηκε.

Ὁ Οὐτίλν τὸν ὄραξε ἀπὸ τὸ αὐτὸ, τὸν κοίτησε δυνατὰ καὶ τοῦ φώναξε:

— Ν' ἀνοῖγες πρὸ γρήγορα ἄλλοτε, γελῶσι, δταν σὲ διατάσσομε ἐμεῖς. Τσακίσο νὰ πῆς στὸν ἀφέντη σου ὅτι θέλομε νὰ τὸν δοῦμε.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση.

Ἐφανε ἄμέσως γιὰ νὰ εἰδοποιῆσῃ τὸν κύριο του.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἐγὼ κῆτταξα προσεκτικὰ σ' ἄλα τὰ παραδῆται τῆς ἀθιένδας, μῆτρεα διακρίνω ποθενὰ τὴν γλυκεῖα μορφή τῆς Ἰζολίνας. Μὰ δὲν διέκρινα τίποτα. Βαρεὰ παρατεταῖματα ἔφηναν τὸ ἔσωτερικὸ τῶν δοματίων τῆς ἀθιένδας. Ὤτισσο, γιὰ μὴ στιγμή, πῆρε τὸ βλέμμα μου πίσω ἀπὸ ἕνα παρατέτασμα, διὸ μάτια, ποῦ μὲ κῆτταξαν, μὲ μοχθηρία, μὲ λύσσα.

Δὲν πρόφτασα νὰ ἐπρόκειτο καλύτερα, γιατί τὸ πρόσωπο ποῦ μὲ κρηφροῦνταξε γάμψην ἄμέσως. Ἐν τοῖτοις, ἦμιον βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος ἦταν ὁ Ἰχοῦρρα.

— Σατανὰ!.. μουρμούρισα. Τόληθησε νὰ μοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια καὶ θὰ σὲ γδῶρο ζωντανὸ!..

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ψηλὸς καὶ σεβᾶσμος γέρος, μὲ μακρὰ κατὰλειψη γενειάδα, ἡ ὁποία τοῦ σκέπαζε ὀλόκληρο τὸ στήθος, φάνηκε σ' ἕνα ἀπ' τοὺς ἐξῶστους τῆς αἰθῆς τῆς ἀθιένδας.

Κατάλαβα ἄμέσως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἰδιοκῆτου τῆς ἐπαύλεως καὶ πλησίασα ἔμπροσθεν, ὅπως ἦμιον στὸν ἐξῶστη.

— Κύριε, εἶπα στὸν γηραιὸ ἄρχοντα, εἴσαστε ὁ δὸν Ραμὸν δὲ Βάργας; (Ἀκολουθεῖ)

— Λόλα!... Λοῖτα μου!..